

Senofonte, Anabasi, IV, 1, 19-21

ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἐπὶ σταθμόν,
εὐθύς ὥσπερ εἶχεν ὁ Ξενοφῶν ἐλθὼν πρὸς τὸν Χειρίσοφον
ἠτιᾶτο αὐτὸν ὅτι οὐχ ὑπέμενον, ἀλλ' ἠναγκάζοντο φεύγοντες
ἅμα μάχεσθαι. καὶ νῦν δύο καλῶ τε καὶ ἀγαθῶ ἄνδρε
τέθνατον καὶ οὔτε ἀνελέσθαι οὔτε θάψαι ἐδυνάμεθα. ἀποκρί-
νεται ὁ Χειρίσοφος· Βλέψον, ἔφη, πρὸς τὰ ὄρη καὶ ἰδὲ ὡς
ἄβατα πάντα ἐστί· μία δ' αὕτη ὁδὸς ἦν ὁρᾶς ὀρθία, καὶ ἐπὶ
ταύτῃ ἀνθρώπων ὁρᾶν ἕξεστί σοι ὄχλον τοσοῦτον, οἳ κατειλη-
φότες φυλάττουσι τὴν ἕκβασιν. ταῦτ' ἐγὼ ἔσπευδον καὶ
διὰ τοῦτό σε οὐχ ὑπέμενον, εἴ πως δυναίμην φθάσαι πρὶν
κατειληφθαι τὴν ὑπερβολήν· οἱ δ' ἡγεμόνες οὐς ἔχομεν οὐ
φασιν εἶναι ἄλλην ὁδόν.